

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 878/2023
19.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца „ЕПС Дистрибуција“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Милутин Радоичић, адвокат у ..., против тужених: „ХАРИЗМА ПАРТНЕРС“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Владимир Авлијаш, адвокат у ..., Предузеће за производњу, н услуге „ХАРИЗМА“ ДОО Београд и Привредно друштво за производњу, инжењеринг и услуге „АЛФИНГ“ ДОО Београд, чији су заједнички пуномоћници Тамара Ракочевић и Нихал Поповић, адвокати у ..., ради неоснованог обогаћења, вредност предмета спора 188.215,17 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3249/22 од 26.01.2023. године, у седници већа одржаној дана 19.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3249/22 од 26.01.2023. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев друготуженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 4389/19 од 19.01.2022. године обавезани су друготужени и трећетужени да тужиоцу солидарно исплате износ од 188.217,17 динара са затезном каматом почев до 08.05.2019. године па до исплате. Одбијен је тужбени захтев којим је тражено да тужени првог реда солидарно са друготуженим и трећетуженим исплати тужиоцу износ од 188.217,17 динара са затезном каматом почев до 08.05.2019. године па до исплате. Обавезани су друготужени и трећетужени да тужиоцу накнаде солидарно трошкове парничног поступка у износу од 128.728,00 динара. Обавезан је тужилац да првотуженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 63.000,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 3249/22 од 26.01.2023. године, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом, трећем и четвртном изреке тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да друготужени и трећетужени солидарно исплате тужиоцу износ од 188.217,17 динара са затезном каматом почев од 08.05.2019. године па до исплате и обавезан је тужилац да друготуженом и трећетуженом као

солидарним повериоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 162.114,00 динара. Одбијена је жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда у ставу четвртом изреке. Обавезан је тужилац да друготуженом и трећетуженом као солидарним повериоцима накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 65.728,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену ревизију.

У одговору на ревизију друготужени је оспорио ревизијске наводе и дозвољеност ревизије и предложио да Врховни суд одбаци ревизију као недозвољену. Трошкове је опредељено тражио.

Испитујући дозвољеност ревизије у складу са чланом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају предмет тужбеног захтева је исплата по основу правно неоснованог обogaћења, а вредност предмета спора је 188.215,17 динара.

Имајући у виду да се у складу са цитираном одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку предметни спор сврстава у спорове мале вредности, Врховни суд је применом одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку закључио да ревизија није дозвољена.

Тужилац није предложио да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној у складу са одредбом члана 404. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизијски суд није испитивао испуњеност услова за одлучивање о ревизији из те законске одредбе. Без утицаја на дозвољеност ревизије је то што је првостепена пресуда преиначена одлуком другостепеног суда, имајући у виду да у споровима мале вредности ревизија није дозвољена на основу изричите законске одредбе, а због природе спора, па стога није могуће применити одредбу члана 403. став 2. тачка 2 Закона о парничном поступку на коју се ревидент позива.

Имајући у виду све напред наведено, Врховни суд је применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, донео одлуку као у изреци.

Врховни суд није досудио друготуженом трошкове ревизијског поступка, имајући у виду да трошкови настали поводом одговора на ревизију не спадају у нужне и потребне трошкове за одлучивање о ревизији.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић